

Kaybetmek

— fevzi-emir-yilmaz · 13 Nisan 2025

Dünyaya geldiğim, ilk günden Başladım ben kaybetmeye,
Doğduğum gün,
Anne karnının
O muhteşem sıcaklığını kaybettim,

Ki, o günden beri, ısındığım Söylenemez.Ama, Yeryüzünün enn muhteşem
İnsanı'nı kazanmıştım,

Bir Annem olmuştu artık,
Ve bir babam, Adamm gibi adam.

Benden daha evvel,
Bu nimete ulaşanlarda vardı ama,
Abilerim vardı,
Hemde üç tane,

Cennete düşmüş gibiydim ilk Zamanlar,
Elden ele, omuzdan omuza dolanıp duruyordum.
Gak desem sütüm hazırды,
Guk desem yemeğim,
Hiçbir eksğim yoktu,
Hani derler ya,
Ekmek elden, su gölden,
Yaşayıp gidiyordum işte.

Zaman çabuk geçiyordu,
Tabi dert yok tasa yok,
Yediğimiz önümüzde, Yemediğimiz ardımızda olunca, Zamanı kim takip eder ki,

Kağıt, kalem, defter, sulu boya
Derken,
Okul başlamıştı artık,
Dersler, erken kalkmalar,
Okul yolu, ödevler girmişti Hayatıma,
Ve, yaramazlık yapmayı,

Kafama göre takılmayı, Oynamayı,
Daha doğrusu bebekliğimi
Kaybetmişim artık.

Öğrenim hayatımda kısa sürdü aslında,
Beş yılda işi bitirdik,
Hatta bir yılda kuran kursu
Dersek,
Altı yılda,
Yüksek
İhtisas olayını Nihayetlendirmiştim.

Ardından, bahçe bağ işleri
Başlamıştı,
Köyde yaşayınca insan,
Tutmalı bir işin ucundan,
Böylece okulumu,
Arkadaşlarımla geçirdiğim
Güzel vakitlerimi, ve Öğretmenlerimi de kaybetmişim.

Bu arada, yaş artık, onyediyedi
18, e doğru yol alırken,
Çocukluğumu da kaybettiğimin
Farkında olmam,
Hiçte uzun sürmedi,
Türkülerde duyduğum
Gurbet kelimesinin,
Tam orta yerinde buldum kendimi,

Ne hazindirki, Doğduğum Topraklarıda kaybetmişim,
Ve artık, özgür bir, birey olarak Çalışıyordum,
Dâvâ, ekmek dâvâsı idi artık.

Gerçi, iki yıl sürmüştü bu özgürlüğüm,
Tüfek omza,
Selam dur, ve yaylalar, yaylalar,
Sesleri ile çalkalanan bir yerde bulmuştum kendimi,
Artık silah altındaydım,
Her türk gencinin,

Hayatı boyu,
Anlatmakla bitiremediği,
Askerlik anılarımı, biriktirmeye başlayınca,
Kısa süreliğine de olsa,
Özgürlüğümü kaybetmişim,

Sayıllı gün tez geçer derler,
Ve öylede oldu,
Geldi geçti, şafak doldu,
Anılar kaydedildi,
Kalbi kadar temiz sayfalara,
Hatıralar yazıldı,
Arkadaşlarımız tarafından,
Derken, askerliğimizi, komutanlarımızı, asker arkadaşlarımızı'da kaybettik.

Hayat mücadelesi dediğimiz,
O büyük tırmanış, başlamıştı artık,
Ve büyük bir kaybın daha eşğine
Gelmiştik,
Gençlik, gençlik bir veda bile etmeden,
Yarı yolda bırakmıştı bizi,
Erken kaybetmiştik gençliğimizi.

Yüce Rabbim, bizi bu yola çıkarırken,
Bir sandık dolusu,
Hazine vermişti adeta,
Ve doğduğumuz günden beri Harcaya harcaya gidiyorduk, yolun sonunu bilmeden,

Güzel bir kaybın ilk adımlarını atıp,
Dünya evine girmiştik artık,
Bu sefer bekarlığımı, başıboşluğumu kaybetmişim,
Ama, artıları çoktu bu kaybın,
Güzel bir eş, çocuklar, mutlu bir Yuva, en kötü günümüz böyle Olsun neşesi ile, sık sık, Ayaklarımız
yerden kesiliyordu.

Taaaki, gölgesi bile, dünyalara
Bedel çınarımızın, yıkılışı,
O güne dek,
Hatta bu güne dek yaşadığım

Enn büyük kayıp ile,
Karşı karşıya kalmıştım,

Babam, babasından aldığı Mirası, (öksüzlüğü), bize devretmişti, ve artık yoktu.

Allahtan, Annem vardı ve başımızdaydı,

Yoksa,

Yer yarılınsın, içine girelim Rüzgarları esiyordu başımda, Bambaşka bir korku daha Sarmıştı beni,

Annem diyordum, annem,

Annemde giderse, ölürüm Herhalde,

Yaşayamam diye geçiyordu Aklımdan,

Öyle ya en acı kaybımı Yaşamıştım, ve ardından bir Benzerini yaşamak, beni Hayattan koparır diyordum.

Fazla sürmedi, bir 9yıl sonra

Korktuğum başıma gelmişti,

Artık,

Annem'de yoktu,

Ama ben hala yaşıyordum,

Nasıl hayattayım, buna şaşıyordum,

Oysa yaşayamam

Diyordum,

Nefes alamam, yiyemem,

İçemem, söyleyip gülemem, Artık hiçbir şekilde eğlenemem Diyordum.

Alışamıyorsun ilk başta, Kabullenemiyorsun,

İşyana sevk ediyor seni yaşadığın Acılar,

Ama Kaybetmenin, bir kural Olduğunu öğretiyor insana hayat,

Salya sümük ağlasanda aylarca, Sille sille, tekme tokat, Öğreniyorsun kaybetmeyi,

Ve teslim oluyorsun hayatın Akışına.

Tam bitti derken, yeni kayıplar yaşıyorsun,

Hergün, dünü'nü kaybediyorsun mesela,

Ve daha neleer neler, Kaybetmek,

Bu dünyanın değişmez kuralı,

Ve sen bitmeden bitmeyecek

Kaybedişlerin,

Ne zaman ki bir başkasının

Kaybı sen olursun,

Ancak o zaman,
Ancak o zaman
Kaybetmekten kurtulursun.

FEVZİ EMİR YILMAZ